

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Valerii Reginaldi Bvrgvndi Seqvani E Societ: Iesv,
Praxis Fori Poenitentialis**

Ad Directionem Confessarii, In Vsv Sacri sui muneris ...

Regnault, Valère

Mogvntiæ, 1617

Cap. 2. De absolute Sacramentali in ordine ad Confessarium,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78322](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78322)

Circa appositionem conditionalem, & post eum præter cæteros Nauarr. in Enchir. cap. 26. numer. 12. Quia non est in potestate Sacerdotis ministrantis Sacramentum; nunc temporis conferre illud & suspendere effectum eius in aliud tempus implendæ conditionis appositæ. Vnde, vt addit Caiet. sacrilegus est eiusmodi abusus formæ Sacramenti, quâ ipsam ex ratione perficitur, vt fructus ipsius excludatur per indebitam ministrantis intentionem. Idem iudicium est, vt ad huc Caiet. addit, si Sacramentalis absolutio impendatur sub rati habitatione Superioris: quoniam quod fit sub spe rati habitationis, quamuis voce tunc fiat; re tamen ipsa fit tanquam pendens, ita vt irritari nullumque esse possit.

Sub conditione vero de præterito, quando Confessarius dubitat an protulerit verba absolutiois, potest licite absolute dicendo: Si non es absolutus, ego te absoluo, &c. Sicut cum de aliquo dubitat an sit baptizatus, potest illum sub conditione baptizare dicendo, Si non es baptizatus, ego te baptizo &c. iuxta cap. 2. de baptismo.

Sub conditione denique de præsentibus, vt dicitur Si vere stantibus resistere, vel præsentare te Superiori Absoluo te, &c. Absolutio data tenet, stante conditionali veritate, id est, si res vere se habeat vt supponitur: peccata tamen Sacerdos sic absolvens: quia sine iusta causa (quandoquidem in foro Pœnitentiali ex ecclesiæ communi vsu, Pœnitenti aliquid de se dicenti creditur absolute, & sine conditione) præsumit dare sub forma dubia, quod Christus mandauit sub certa forma ministrare, Adeo vt, addit Caiet. Si à Superiore facultas absolueudi à reueratis commissa sit sub aliqua conditione peragendi certam pœnitentiam peregrinationis, vel elemosinæ, vel alterius boni operis: ipse non debeat conditionaliter, sed simpliciter & absolute absolute Pœnitentem acceptantem talem pœnitentiam, aut saltem habentem animum implendi quamcumque ei iniungendam.

Duo tamen sunt casus, quos Iacobus à Graphijs lib. 1. decis. cap. 32. numer. 2. ex Bartholomæo à Medina commemorat: in quibus dari potest absolutio sub conditione de præsentibus. Prior est, quando puer confitetur, & Confessarius dubitat an is habeat vsum rationis, vel an phreneticus in actu confessionis, sit sanæ mentis. Posterior est quando is qui confitetur iustus esse creditur, & ita virtutibus ornatus apparet, vt Sacerdos nequeat internoscere, an ea quæ ille confitetur sint peccata venialia nee ne. In illo enim casu, inquit memorati authores, Confessarius potest absolute dicendo Ego te absoluo à peccatis tuis, si habes vsum rationis. In hoc vero, dicendo Ego te absoluo si quæ confiteris sint peccata:

Cuius doctrinæ ratio reddi potest, quod absolutio sub conditione de præsentibus, sufficere possit ad Sacramentum: & quando res est dubia, tantum abest vt ea sit de se mala, quin potius remedium est præsentissimum ad vitandam molestiam, quam animus anxius vexatur, dum non suppetit ratio vincendi dubietatem, vt fere contingit in propolis casibus. Quamquam in eorum posteriore, quod etiam monet Iacobus à Graphijs, melius est aliqua dexteritate elicere ex ore Pœnitentis aliquid ipsius peccatum iam alias in confessione detectum, vt vsurpari possit vicitata absoluendi forma. Aut certe cum nullum dubium est de mortali, abstinere à Sacramentali absolute: prout prudentia, interiorque Spiritus sancti instinctus ad maiorem Dei gloriam esse dicat. Nam est cauendum est, absolute Pœnitenti facile negare, prout habet Nauarr. in Enchir. cap. 26. numer. 3. tamen non fit ei iniuria, cum ideo non absoluitur, quod notetur aliquid ad absolute Pœnitentem requisitum deesse in ipso: vt deest materia absolute Pœnitentis in proposito casu.

Septimum est, nunquam esse impendendam bis absolute Pœnitentem super eadem confessione: posse autem impendi super eadem peccatis, si eorum confessio iteretur. Cuius veritatis priorem partem Caiet. loco citato versu Circa iterationem, probat: quia ipsa iteratione, utpote arguente insufficientiam prioris formæ, fit iniuria Sacramento. Posteriori partem vero probat: quia confessio tenet locum materię proximæ in Sacramento Pœnitentiæ; ex Concil. Florent. in antecitata instruct. Armenorum: vnde fit vt homo, qui potest pluries eadem peccata confiteri, possit quoque pluries ab ipsa absolute absolui. De qua re Medina in Cod. de confessione quest.

25. Quamquam tamen in tali iteratione adhibendus est modus propter reuerentiã Sacramenti. Nam ea laudabilis quidem est, quando fit seruatis prudentiæ conditionibus, non tamen aliter facta: nempe ex inquietâ phantasia & scrupulosa conscientia, cum molestia Confessarij iactura temporis: prout ex eod. Caiet. annotat Nauarr. ad cap. Fratres. De pœnitent. distinct. 5. numer. 30. Videnda sunt in præced. lib. 2. cap. 10. dicta, de sexta specie scrupulorum.

Octauum est, absolute Pœnitentem per plures dies differri posse, post factam confessionem & taxatam pœnitentiam: etiam si Confessarius interea obliuisceretur talis pœnitentiæ, dummodo ea illi in memoriam prius reuocetur. Item posse in vna die confessionem audiri, & in altera iniungi pœnitentiam & absolute Pœnitentem impendi: quia Pœnitentiæ Sacramentum non requirit tantam continuitatem agendorum & dicendorum quam mala Sacramenta. Ita habet D. Antoninus in summa confessionalis tractatu 1. par. 2. cap. 4. sub finem ex quod refert etiam Iacobus à Graphijs in lib. 1. decis. aur. cap. 32. numer. 11.

Postremum est, ad absolute Pœnitentis substantiam minimè pertinere, vt dum ea præfertur manus capiti Pœnitentis imponatur: imo neque de necessitate præcepti id faciendum esse Nauarr. ad princip. primi cap. de pœnitent. distinct. 6. numer. 29. ex D. Thoma habet. Addens aliquando malum esse id facere: vt cum Pœnitens est femina, molli forte pulchritudine & molliter ornata. Similiter nec videtur necessarium esse vt Sacerdos dum absoluit manum extollat: licet vbi consuetudo regionis id ferat, conueniat id facere.

CAPVT II.

De absolute Pœnitentia in ordine ad Confessarium.

S V M M A R I V M.

13. Expositas in prima parte libro primo conditiones, absolute Pœnitentis requirit in Confessario.
14. Prudentia Confessarij est, Pœnitentem circumspicere monere, consolari, oburgare, interrogare.
15. Item non facile negare ei absolute Pœnitentiam, nec eam dare volenti à peccato mortali abstinere, aut recusanti restituere.
16. Item cognoscere dispositionem Pœnitentis: & quantum ad præteritum; si suis obligationibus satisfecerit: & quantum ad præsens; si sufficientem dolorem habeat; & quantum ad futurum si sufficienter emendationem proponat.
17. Item non absolute Pœnitentem à reueratis, nisi habita ad id facultate: nec ante à peccatis absolute Pœnitentem, quam ab excommunicatione, & quam imposuerit Pœnitentiam.
18. Forma seu modus absoluendi à peccatis.
19. Quid agendum cum Pœnitente qui cognoscitur occasiones proximas habere peccandi de cætero.
20. Quid item agendum cum eodem si interrogatus in Confessione negat peccatum, quod Confessarius probe nouit esse ab ipso commissum.

Sacramentalis absolute Pœnitentis minister idoneus: vt esse censetur præditus qualitatibus, seu conditionibus ijs, quæ in prima parte libro 1. expositæ sunt: Cui expositioni addendum est de pertinentibus ad prudentiam Confessarij in absolute Pœnitente, quænam illa sint.

Specièntia ad prudentiam Confessarij in absolute Pœnitente.

S E C T I O. I.

Hæc Nauarr. persequitur in Enchir. cap. 26. vnde dicitur in primis numeris.

Primum est, vt peracta confessione doceat Pœnitentem, si quæ sint, in quibus ipsum culpabiliter errare animaduertit.

Secundum est, vt pro Pœnitentium varietate alium increpet, alium consolatur, ad odium peccati, & virtutis amorem excitet, adhibitis salutaribus monitis & conuenientibus remedijs, iuxta ea quæ in 1. parte lib. 2. dicta sunt de ipsius tantum patris & Medici spiritualis munere.

Tertium est, vt præmissis, pro munere Iudicis, interrogatiõibus opportunis, faciat Pœnitentem concludere confessionem: dicendo quod de omnibus confessis & qui-

buscumque aliis, quorum non meminit à se commissis, doleat ex animo, petatque à Deo veniam, cum firmo proposito, nec illa nec alia, saltem mortalia, de cætero committendi, ipso benedicente, Ad quod non est voto, aut iuramento obligandus: exceptis casibus in iure expressis quos in præcedenti libro 7. cap. 2. in fine ex eod. Navar. commemoravimus.

15. Quartum est, ut non facile neget Pœnitenti absolutionem, dicendo peccatum mortale esse, quod non est; sed si dubitet, petat à Pœnitente inducias, seu spatium ad consulendos Doctores. Quod si ille nolit diutius sibi absolutionem differri, exigendum est ab eo propositum faciendi id, quod ipsum de iure debere facere confiteri. Tale enim propositum sufficit ut absolvatur, prout ex Angelo & Sylvestro habet Navar. in *Enchirid. cap. 26. nu. 3.*

Quintum est, ut nullatenus absolvat nolentem abstinere ab eo quod certum est peccatum esse mortale: Christi enim minister existens in hoc sacro iudicio, graviter contra religionem & iustitiam peccaret absolvendo eum quem Christus non absoluit, pervertendoque dictum ipsius Matth. 18. Quæcumque solueritis super terram, erunt soluta & in cælis:] quandoquidem solveret in terris eum, qui non solvitur in cælis.

Sextum est, ut non neget absolutionem Pœnitenti, cum in re inter auctores dubia, ille non vult eandem quam ipse sententiam sequi: nisi crederet se nisi textu aut ratione evidenti.

16. Septimum est, dare operam ut Pœnitens, qui ad restitutionem tenetur, obligationi suæ satisfaciatur. De quo & tribus præcedentibus vide tradita in præced. lib. 2. cap. 3. sect. 1.

Octavum est, ut curet cognoscere dispositionem Pœnitentis antequam ipsum absolvat: nempe respectu præteriti, si satisfecerit sufficienter alicui obligationi sub mortali, quam habeat exequenda aliquid. Respectu verò præsentis, si doleat ex animo de offensa Dei à se commissæ. Respectu demum futuri, si firmum propositum habeat: non peccandi de cætero.

Ac circa horum primum observandum ei est documentum, quod alii citatis tradit Suarez *tom. 4. disput. 32. sect. 2. num. 3.* non debere semper, priusquam pœnitentem absolvat, cogere ipsum id exequi quod facere tenetur; quia interdum satis est ad absolutionem à peccatis, ut firmum propositum habeat obligationem suam implendi. Cui promittenti credendum est, præsertim si tunc primum defecerit in executione, necdum inventus sit infidelis & inconstans esse in similibus propositis; neque ex aliis coniecturis possit suspicio sinistra formari probabiliter. Deprehensus verò obligationem suam non implere, absolvendus non est, si quidem iterum ac iterum de illa, contra promissionem in confessione factam non implera, confiteatur: quia propositum, quod ab eo fit de novo non potest moraliter iudicari magis efficax esse, quam prius factum: sed ipsum promittentem versari perinde in morali periculo relabendi, ac antea. Qua in re (videm Suarez ex D. Anton. Caiet. & Navar. addit.) Confessarios cautos esse oportet & constantes, ne peccatis alienis inuoluantur.

Circa secundum verò observare debet; ut si fraudata confessione, aut etiam adhibita cum opus esse iudicaverit, aliqua cohortatione; non habeat sufficientia signa præsentis doloris in Pœnitente, debeat ipsum interrogare, an ex animo de peccatis suis doleat? Et autem serò affirmanti credere tenetur cum nihil apparet quod obstat.

Circa tertium demum observare debet Confessarius sufficere posse si Pœnitens de præsentis concipiat generale propositum nunquam deinceps peccandi mortaliter: neque necesse est, ut Confessarius ipse persuadeat sibi aut etiam probabiliter iudicet eundem Pœnitentem servaturum semper tale propositum: sed satis est ut existimet, quod tunc tale habeat: quantumvis post breve tempus sit illud mutaturus. In quo idem Suarez omnes convenire ait. in fine præcedentis numeri 2.

17. Nonum est: ut Pœnitentem habentem casum reservatum non absolvat, nisi habitâ licentiâ ab eo, qui potest illam dare. Ad huius plenioris notitiam latè inferius dicitur de absolutione à reservatis.

Decimum est; ut Pœnitentem excommunicatum prius absolvat ab excommunicatione quam à peccatis; servatâ quoad fieri potest, iuris formâ: de qua re in sequenti libro ex instituto.

Vndecimum est, ut ordinariè satisfactionem imponat antequam absolvat à peccatis. De qua re iam dictum est in proximè præcedenti libro.

Duodecimum est, ut absolutioni à peccatis præmittat ad cautelam, absolutionem, à censuris, maxime ab excommunicatione, etiam si non confiteri Pœnitentem in eas incurrisse.

Postremum est, ut absolvat à peccatis eo de quo consequenter dicendum est modo.

Modus absolvendi à peccatis cum explicatione duorum casuum difficultium.

SECTIO POSTERIOR.

18. **I**am modus absolvendi à peccatis satis conveniens censetur traditus in directorio Polanci *cap. 4. art. 1.* ut postquam Pœnitens ad absolutionem dispositus dixerit, Mea culpa, & cætera quæ sequuntur in confessione generali: Confessarius dicat. Misereatur tui omnipotens Deus & dimissis peccatis tuis, perducat te ad vitam æternam: & manum, versus caput Pœnitentis elevans addat, Dominus noster Iesus Christus, qui est summus Pontifex te absolvat, & ego autoritate ipsius mihi licet indigno concessa, absolvo te imprimis à vinculo excommunicationis, suspensionis & interdicti, in quantum possum & indiges. Deinde ego te absolvo à peccatis tuis, in nomine Patris, & Filij & Spiritus sancti. Post hæc remouendo manum dicat, Passio Domini nostri Iesu Christi & merita Beatæ Mariæ semper Virginis & omnium Sanctorum, quidquid boni feceris & mali sustuleris sic tibi in remissionem peccatorum, in augmentum gratiæ & in præmium vitæ æternæ Amen. Si tamen Pœnitens nullo ordine sit initiatus, omittendum est nomen suspensionis; quia non est capax censure per illud significata. Quod si constaret in particulari de censura aliqua incurta, esset particulariter exprimenda per causam propter quam incurta est; verbi gratia, dicendo Absolvo te imprimis à vinculo excommunicationis, quod incurristi propter Clerici percussorem. Siquè sæpius in eandem incurterit exprimendum quoties id contigerit. Si verò in diversis incidere, diversè quoque causæ ad earum expressionem sunt exprimendæ.

Siquè Pœnitens adhuc incurrit in irregularitatem in qua possit Confessarius dispensare: ipse supra positus verbis in quantum possum & indiges, addere debet. Et dispensatio cum super irregularitate, quam incurristi propter tale quiddam verbi gratia, propter missæ celebrationem ante etatem: & habilito te ad actus legitimos. Deinde ego te absolvo à peccatis tuis, &c.

Hic occurrit monendum duos esse casus, in quibus Confessarius quoad absolutionem impendendam, facile potest perplexus esse; ideoque opus habet in illis, ut in invocatione Spiritus sancti, sic & prudentiâ magnâ.

Prior est, cum Pœnitens habet proximas occasiones peccandi mortaliter, quas vix potest relinquere sine scandalo & infamia, alione gravi incommodo humano. Siquè non relinquat maneri in morali periculo proximo peccandi mortaliter. In quo casu nihil certi potest Confessario præstare: ita ut totum negotium relinquatur prudentiæ ipsius: qui sic habeat rationem commodorum proximi, ut maiorem habeat gloriam Dei; cui sine controuersia potiores partes semper sunt deferendæ. Igitur videre debet, an talis occasio peccati, sit proxima, & voluntaria: utrumque enim id requiritur, ut reddat absolutionem indignum, tanquàm eum qui amans periculum peribit in illo.

Iudicabit autem causam esse proximam, quando ea talis fuerit ex suo genere, quæ frequenter homines similis conditionis inducat ad eiusmodi peccatum: vel quando experimento constiterit, habere in eo homine talem effectum. Iudicabit autem non voluntariam quando moraliter vitari non potest: apparetque eam tali homini inferri potius, quam ab eo assumi: si quæ necessitas potius quædam, vel impotentia esse quam aliquid morale meritò censetur. Vide-

re quo-

re quoque debet, an sit aliquid remedium, quod à Pœnitente suscipitur, credatur posse eum Dei gratia, præsertim ipsum à lapsu in peccatum: tale enim remedium admittens cum firmo proposito non consentiendi peccato, possit absolui. Neque si iterum ac iterum recidat, obstabit quominus iterum confitens possit absolui: dum modo aliqua emendatio, diminutioque in numero peccatorum facta esse notetur. Interdum quoque absolutio differri potest. Omnino autem neganda est, quando nullus apparet profectus. Hæc docet Suarez tomo 4. disput. 32. sect. 2. in fine.

Posterior casus est, cum videt Confessarius Pœnitentem tacere aliquod peccatum, quod ab ipso commissum esse scit euidenter: & nihilominus idem Pœnitens de eodem interrogatus, illud negat in confessione. In quo casu hæc documenta poterunt vix esse Confessario, quæ Suarez tangit in fine sequentis sectionis tertie.

Primum est, cum in hoc foro credendum sit Pœnitenti, tam pro se quam contra se loquenti (nec enim alius testis in eo admittitur) regulariter standum esse illius confessioni: ideoque si alterius tantum relatione Confessarius sciat peccatum Pœnitentis in dubio debet huic magis credere, quam illi.

Secundum est, quamvis Confessarius certus sit commissum esse à Pœnitente peccatum, *vi quia suis oculis vidit*: si possit probabiliter existimare, quod ille iam de eo confessus sit, potest dissimulare credendo propterea tacere, quod sit de eo confessus.

Tertium est, si in proposito casu evidens sit Pœnitentem mentiri, ipsum tanquam nolentem integre confiteri de omnibus mortalibus (sive quoque obicem ponentem Sacramentali absolutio etiammodi integritatem requirenti ut sit valida: nullo modo absolvendum esse: quicquid ipse dicat; quia committeretur aliquo mortale peccatum sacrilegij, contra reverentiam debitam Sacramento instituto à Christo. Nec obstat communis regula, quod in omni iudicio debeat iudex secundum allegata & probata iudicare. In hoc autem foro non fit alia allegatio & probatio, quam dicti Pœnitentis: cui siue pro se, siue contra se dicenti creditur. Non obstat, inquam, quia in foro quidem externo, iudicium tanquam publicum, *vispote spectans ad commune Reip. bonum*, requirit scientiam publicam, tanquam ei proportionatam: sed in foro pœnitentia, iudicium quod secretum est & ordinatum ad privatum Pœnitentis bonum privata scientia Confessarij, ad eundem Pœnitentem redarguendum & convincendum, servare potest.

CAPVT III.

De absolute in ordine ad Pœnitentem.

SVMMARIVM.

21. Quis in foro pœnitentia dicatur Pœnitens.
22. Nolens pœnitere absolvendus non est; qualis censendus non est, qui sibi de lapsu omnino timet, dummodo firmum habeat propositum non peccandi de cetero.
23. Singuli quidem Pœnitentes sunt ordinariè absolvendi seorsim, virgente tamen extrema necessitate salutis, nihil obstat plures simul absolui.
24. Absolutio à peccato non potest dari ad reincedentiam, sicut absolutio ab excommunicatione.
25. Ager qui nullum signum contritionis dedit, absolvendus non est; qui vero dedit, etiam si vnicum tantum peccatum exprimere valeat, absolvendus est.
26. Explicatio difficultatis, An sufficiat in genere tantum dedisse contritionis signum, ut percussio pectus, vel extollendo oculos aut manus in celum.
27. Approbatio parva affirmantis per refutationem rationum contrariarum.
28. Pœnitens qui nondum presente Sacerdote signa dedit contritionis, absolui potest.
29. Documenta pro confessario qui egro administrat pœnitentia Sacramentum.
30. Quid agendum sit Confessario cum aliquem absolverit, quem non potius, propter aliquod impedimentum, explicatur distinctione.
31. Quid cum error tantum levis commissus est.

32. Quid cum à se dimisit sine absolute eum, quem absolvere debuit.

33. Quando ad supplendum istiusmodi defectum sit, vel non sit opus iteratione confessionis.

34. Is cui à Papa concessa est facultas eligendi Confessarium à quo possit ab omnibus reservatis absolui, non redditur ex eo indignus absolute, quod propterea liberius se in ralem casum præcipit avertit.

35. Religiosus habens tantum venialia, aut mortalia de quibus iam discrete absolutus est aut in mortis articulo constitutus, potest à simplici Sacerdote absolui.

36. Non requiritur approbatio Episcopi in Sacerdote ad valide absolvendum Religiosum.

37. Per privilegium concessum Mendicantibus, absolvendi quoscumque ad se venientes, non possunt ab ipsis absolui Religiosi ordinis alterius à suo.

38. Novitius ab excommunicatione absolutus in religione, hanc reinuens in illam reincedit.

39. Potest Episcopus regularem exemptum quem Superior ei subiecerit tum absolvere, tum etiam cum eo dispensare in casibus sibi concessis.

Pœnitentem in foro Pœnitentia dicimus, Christi fidelem, qui rite facta peccatorum suorum confessione, capax est recipiendæ absolute Sacramentalis: & intendit eam recipere: intentione saltem simili ei, quam Confessarium à quo impenditur, debere habere in præced. num. 4. artigimus, nimirum ut sicut ille debet saltem intendere, id facere quod facit Ecclesia, seu quod solent in Ecclesia, Ministri Sacramenti Pœnitentia: ita & iste recipere id quod fideles solent, dum ad Sacramentum Pœnitentia accedunt.

De re autem proposta, Notandum est, *ex Navarr. in Enchir. cap. 26. num. 3.* sicut non est facile neganda Pœnitenti absolutio propter aliquod peccatum de quo inter doctores an mortale sit dubitatur, ne ille errore illaqueatur: sicut latenus absolvendum esse nolentem abstinere ab eo quod certum est esse mortale; ne Sacramentum sacrilegè contaminetur. Vbi tamen cavendum est, ne pro nolente abstinere habeatur is, qui propter magnam consuetudinem quam habet peccandi, putat se iterum peccaturum, sed omnino vult cavere, & firmiter proponit non peccare. Nam ralem absolvendum esse Franc. à Viç. De Sacramen. num. 197. ex eo probat: quod consuetudo relabendi non impedit quominus is qui facit quod in se est, habeat bonum propositum, etiam si propter experientiam, non possit facile credere, se deinceps non peccaturum. Irrestitutum autem censurâ Ecclesiasticâ, quantumcumque bonum propositum habeat, oportet prius ab ea absolvi, quam à peccatis: Nam peccatum grave esset excommunicato, vel à divinis suspensio aut interdicto, scienter Sacramentum ministrare à cuius perceptione ille excluditur. Per cap. Si celebrat, De Cleric. excomm. Cæterum ex Caetano in tomo 1. opuscul. tract. 5. quest. 7. is qui cognoscens statum suum malum, & nihilominus rogat ut à Confessario absolvatur, excusatur à sacrilegio, si bona fide cum viro docto & pio id tractet: neque existimet sacrilegio, sed bono operi se operam dare.

Notandum est secundo, etsi Pœnitentes, sicut singuli seorsim audiendi sunt confitentes; sic etiam absolvendi sint singuli seorsim; tamen ut Alphons. à Vivaldo in Candel. aucto cap. De absolute num. 76. ex multis nobilibus auctoribus habet: quando in mari procella, aut peste leniente, aut conflictu belli virgente, deest commoditas singulos seorsim audiendi & absolvendi, Sacerdotem tunc posse audire peccatis aliquibus vniuscuiusque, simul omnes absolvi, dicendo, Ego vos absolvo à peccatis vestris; præmissa cohortatione ad dolorem concipiendum de omnibus suis peccatis. Et quamvis auctores ab ipso relati, id non habeant expresse, ratio tamen quam adfert contemnenda non est: nempe, quod cum olim in primitiva Ecclesia & nunc apud Indos multi simul vna asperione baptismi inicitentur dicendo, Ego baptizo vos, &c. Sacramentum pœnitentia validum esse possit administratum illo modo, qui vitandus non est tanquam sacrilegus quando constitutus in extrema necessitate salutis, aliter subveniri non potest. In quo discernendo tanquam vix visitato non est necesse nos immorari.